

PŘEDTÍM

Stalo se to v úterý.

Myslím, že ve filmu by se ozvalo *prááásk*, ale tady nic takového slyšet nebylo.

Žádné prááásk, bum, žádné ťuk, třísk ani křup.

Jen roztříštěné sklo a okamžik, než dopadne na zem, záblesk vypálené kulky uprostřed hodiny dějepisu a potom mrazivý klid.

Tohle by se v úterý stávat nemělo. Máme dějepis, pak výtvarnou výchovu, ne *tohle*.

Roztřásl jsem se hned, jak jsem ho spatřil, ale divné bylo, že jsem si všiml i počasí – toho jemného, šedého závoje deště za starými otlučenými mřížemi, za úzkými pokroucenými stromy.

Bylo to jako takový ten okamžik ve snu, kdy vidíte, že se něco děje, něco špatného, něco, co by se nikdy dít nemělo, a kosti vám ztěžknou tak, že se nemůžete odlepit od země a varování, které se snažíte vykřiknout skrz mlhu, zní příliš nezřetelně a moc tlumeně, než aby k něčemu bylo.

Bylo by mnohem lepší, kdyby to byl jen sen.

Jak ho nazvat? Střelec? Vypadá to dramaticky, zvlášť takhle na začátku vyprávění, ale on to střelec byl. Tam, na druhé straně ulice, asi o devět pater výš, spokojený se svým prvním výstřelem, teď zvedl pušku a trhnutím ji znovu nabil, přiložil k rameni a našel svůj cíl.

Střelec bude znovu konat.

„Dobrá. Vstávat. Jdeme."

Klid. Úsečná slova. Rychle.

„*Hned*, prosím."

Najednou stojím uprostřed místnosti. Vypadá to, že tady bych mohl být nejvíc užitečný, ale co vlastně můžu dělat? Obracím se a znovu pátrám očima v oknech naproti, abych ho našel.

Směje se. Jeho kámoš taky.

„Co? Kam?" zeptal se někdo, možná Jaideep či snad chlapec s výrazným účesem, jehož jméno si nedokážu zapamatovat. Učitelé mu říkají Hvězda. Instinktivně jsem se postavil před něj, jeho placený ochránce, jako by ze sebe udělal cíl jen tím, že položil svému učiteli otázku.

„Na chodbu." To bylo to nejlepší, co jsem ze sebe dokázal dostat, v zádech jsem pořád čekal útok a můj předstíraný klid bojoval s návalem paniky. „Zvedněte se."

„Hele…" řekl někdo jiný. „Hele…" a já se na ně podíval a v jejich tvářích se zračila hrůza, kterou jsem cítil i já, a oni se snažili pochopit, co to vlastně vidí, co to znamená.

„*Hned*, Anno. Prosím."

„Pane…"

Zaváhání v hlase, strach, bude se šířit, a rychle.

„Ven ze DVEŘÍ."

V šoku se pohnuli, a tentokrát rychle, tak rychle, jako se ta zpráva rozšířila po škole. Stejně rychle, jako přijela policie se zbraněmi, auty a psy, helmami a štíty. Děti se vzpamatovaly a pak, namačkané u oken, vykukovaly mezi zprohýbanými žaluziemi, jak osm nebo deset ozbrojených policajtů ztěžka stoupá po schodišti Alma Rose

House, zatímco ostatní, napjatí a zamračení, zírají na nádvoří a přejí si, aby se náš střelec o něco pokusil.

Děti tleskaly, když ho vytáhli ven. Potlesk byl první známkou toho, že je po všem. Tleskaly autům, pokřikovaly na policajty vtípky a obdivovaly vrtulník… ale děti neviděly to co já.

Byl jsem poslední, kdo opouštěl budovu, řekl jsem později Sarah. Zastavila se v obchodu s alkoholem pro karton Stelly a lahev vína Rioja – jediné léky, které by mi snad pomohly –, ale spěchala domů, aby mohla být se mnou, paže kolem mě, hlavu na mém rameni. Děti byly v bezpečí, řekl jsem jí, a já s nimi zůstal, zatímco Anna Lincolnová a Ben Powell běželi do kanceláře paní Abercrombieové pro pomoc, ačkoliv v tu chvíli už Ranjit stačil vytočit 999 a nespíš to i zveřejnit na Twitteru.

Zůstal jsem v učebně ještě o vteřinu nebo dvě déle, jen abych zjistil, jestli se to skutečně děje, jestli opravdu dělá to, co dělá, jestli jsem neudělal chybu, když jsem spustil poplach.

A právě tehdy se znovu rozesmál. A znovu zamířil.

Nikdy jsem se necítil tak sám. Nikdy jsem si víc neuvědomoval sám sebe. Co jsem, co nejsem, po čem toužím.

A koutkem oka jsem zachytil další záblesk vystřelené kulky, která prolétla jen pár centimetrů od mého obličeje, odrazila se od zdi za mnou, vyrazila do ní důlek a přistála poskakující na podlaze.

A právě tehdy se to stalo.